

เรื่องสั้น

“ความรัก ที่หายไป” (Lost Love)

ผู้เขียน: ดิน หิน พ้า (ผู้คิด ชาวหินฟ้า) โทร. 08 9644 1048

วัน เดือน ปี: 18 มีนาคม 2557

ปราชัยเอกกกล่าวไว้ว่า ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ นั้นเป็นเพราะ ความรักเช่นนั้น มันเจ็บด้วยความเห็นแก่ตัว แต่ถ้าที่ใด มีความรัก ที่มาจากการให้ การเสียสละ ที่นั่นก็มีความสุข และเป็นการให้ ที่ไม่สามารถประเมินมูลค่าแลกเปลี่ยนได้ ความรัก เป็นพลังงานของนามธรรม มนุษย์ผู้ปรารถนาถือครองความรัก พยายามจะตีมูลค่า ให้สามารถแลกเปลี่ยนกับเงิน หรือวัตถุสิ่งอื่นได้ การประเมินคุณค่า ของความรัก เป็นแค่วัตถุสิ่งของที่ซื้อขายกันได้ด้วยเงิน นั้นเป็นความคิดที่ตื้นเขิน สร้างกับดักให้แก่ตัวเอง เพราะความรัก ทรงสภาพอยู่ในหลายมิติ มีความอ่อนไหว อ่อนโยน และมีค่าสูงส่งยิ่งกว่า ปัญญาอันน้อยนิดของมนุษย์ จะเข้าถึงได้

คราวใด ที่มนุษย์ปล่อยให้ จิตวิญญาณหยาบกร้าน เข้าครอบงำ มักจะประติษฐานอารมณ์อย่างหนึ่งขึ้นมาเสพ เรียกมันว่า “ริษยา” และแรงแริษยา จะหล่อหลอมพฤติกรรมอย่างหนึ่ง ที่คอยกัดกร่อน ทำลายความรัก ให้สูญสลายไป เรียกพฤติกรรมนั้นว่า “โกง” ปราชญ์นิรนามท่านหนึ่ง ได้นิยาม อารมณ์ริษยา กับพฤติกรรมโกง ไว้ว่า “ใครก็ตาม ที่เห็นคนอื่นดีกว่าตน แล้วไม่สบายใจ คือ คนสันดา ริษยา” และ “ใครก็ตาม ที่รู้สึกได้เปรียบคนอื่น แล้วสบายใจ คือ คนสันดานโกง”

(๑)

จากดินแดนอันลึกลับ แต่เอื้อมถึงได้ด้วยมิติสัมผัส แม้ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่ก็เข้าถึงด้วยจิตสัมผัส มันอยู่ไม่ไกล แต่จะไปให้ถึง ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แน่นอน มันเป็นดินแดนในฝัน ที่เต็มไปด้วยความรัก ความดีงาม และการเสียสละ ปราชญ์บางคนกล่าวว่า มันเป็นดินแดนที่พระเจ้าสร้างขึ้น เพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์และเหล่าเทพ ที่ทำความดี แต่ความรัก ความดีงาม ก็มีจุดอ่อน มักจะมองข้ามการตรวจสอบ กลายเป็นช่องทางให้ ซาตานบางพวก แฝงตัวเข้ามายึดครองถิ่นอาศัย ประปนอยู่ร่วมกับมนุษย์ และแผ่ขยายเชื้อชั่ว ไปยังมนุษย์ผู้อ่อนแอ

เมืองรักนิรันดร์ แห่งอาณาจักรนิรันดร์ (FOREVERLAND KINGDOM) ตั้งซ้อนทับอยู่ในดินแดน เนเวอร์แลนด์ (NEVERLAND) อันเป็นถิ่นกำเนิดของ ปีเตอร์ แพน แต่อยู่คนละมิติสัมผัส ประชาชนในเมืองรักนิรันดร์ มีผิวพรรณ หน้าตา ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ทั้งหญิงและชาย ราวกับว่า ในเมืองนี้มีมนุษย์เพียงเพศเดียวเผ่าพันธุ์เดียว สวมเสื้อผ้าสีโทนขาวและเทา เป็นหลัก การแยกแยะความแตกต่าง ทางอัตลักษณ์บุคคลสังเกตได้จาก หมายเลขไอดีประจำตัวของแต่ละคน

ชาวเมืองรักนิรันดร์ มีชีวิตความเป็นอยู่ ด้วยการบริโภค พลังงานจากความรัก ความรักในเมืองนี้ มีอยู่ทั่วไป ประชาชนสามารถบริโภคความรัก ผ่านท่อใยสังเคราะห์ ที่เชื่อมต่อระหว่างปลายท่อด้านหนึ่ง กับช่องต่อที่อยู่ด้านหลังศีรษะ บริเวณท้ายทอย กับปลายท่ออีกด้านหนึ่ง ที่เชื่อมต่อกับถังแคปซูล รูปขมโมโคนต์ ที่ติดแนบอยู่กับหน้าอกของแต่ละคน ความรักที่บรรจุอยู่ภายในนั้น จะถูกโปร่งใส ราวกับว่าภายในนั้นว่างเปล่า

เมื่อพลังงานความรัก เริ่มเหือดจางลง จนถึงระดับหนึ่ง ก็สามารถเติมเข้าไปใหม่ได้ การเหือดจางของพลังงาน คุ้ได้จากความโปร่งใสของถึงแคปซูล หากมีสีขาวขุ่นอยู่ในสัดส่วนมาก นั้นหมายถึงว่า ถึงเวลาต้องเติมพลังงานได้แล้ว

มิฉะนั้น บุคคลผู้นั้น ก็จะมีอาการเหมือนชายผู้หนึ่ง ที่คู่ซัดเซียว ไร้เรี่ยวแรง เหมือนคนขาดอากาศหายใจ หรือไม่ก็จะมีอารมณ์ฉุนเฉียว โหดร้าย คุ้นากัด ขกตอยและทุบทำลายข้าวของไปทั่ว แต่ไม่มีอะไรเสียหาย เพราะการกระทำ ที่เกิดจากการขาดพลังงานความรัก เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่มีกำลังเพียงพอ ที่จะให้สิ่งของต่างๆ พังลงได้ แม้แต่เปลือกของไข่ไก่

ยานยนต์ ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังไฟฟ้าสถิต กลายเป็นพาหนะหลัก พาผู้คนในเมืองนี้ไปยังจุดหมายปลายทางที่ห่างไกล ได้อย่างปลอดภัย ด้วยสภาพเกือบไร้น้ำหนัก ส่วนการสัญจรในระยะใกล้ บ้างก็เดิน บ้างก็ใช้จักรยาน บ้างก็ขึ้นบนล้อเลื่อน ขับเคลื่อนไปด้วยพลังงานไฟฟ้าเพียงน้อยนิด เมืองนี้ไม่มีรถยนต์ส่วนตัวให้เห็นบ่อยนัก มันเป็นยานพาหนะสำหรับคนร่ำรวย ซึ่งในความรู้สึกรักของ คนในเมืองรักนิรันดร์แล้ว ไม่ค่อยพึงพอใจเท่าใดนัก

หนุ่มสาวคู่หนึ่ง พากันเดินเข้าไป ในศูนย์รับฝากซื้อขายแลกเปลี่ยนความรัก พร้อมด้วย แคปซูลโดนต์โปร่งใสสะอาด สังเกตได้จาก หน้าปัทม์วัดคุณภาพและปริมาณ ของพลังงาน อยู่ในระดับดีเยี่ยม เพียงไม่กี่นาที พวกเขาที่เดินออกมา ด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้ม อย่างมีความสุข สวนทางกับ กลุ่มวัยรุ่นชายหญิงอีกพวกหนึ่ง พากันเดินเข้าไปด้วยความเร่งรีบ แคปซูลของพวกเขา คุขาวขุ่นมัว

ขณะที่ เด็กหนุ่มคนหนึ่ง กำลังถกปลักท่อที่ด้านหลังศีรษะ เสียบเข้ากับ ท่อต่อที่ช่องบริการ เด็กสาวอีกผู้หนึ่ง ถือการ์ดบรรจุเงินอิเล็กทรอนิกส์ใบหนึ่งในมือ แตะการ์ด เข้าที่หน้าสัมผัสของช่องบริการ ที่อยู่ถัดจาก ช่องเสียบท่อถ่ายเทพลังงานความรัก หลังจากเติมพลังงานในแคปซูลโดนต์ เรียบร้อยแล้ว

เด็กชายผู้หนึ่ง กำลังจับตามอง การซื้อขายพลังงานความรัก ของนักธุรกิจสองคน ในที่สาธารณะแห่งหนึ่ง พวกเขาแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กัน ด้วยการต่อท่อพลังงานของกันและกัน และใช้การ์ดแตะสัมผัสกัน เพื่อยืนยันการทำธุรกรรม ทุกอย่างดูเป็นธรรมชาติ และเป็นภาพชินตาไปแล้ว สำหรับคนในเมืองรักนิรันดร์ ที่สามารถซื้อขาย แลกเปลี่ยน พลังงานความรักได้อย่างเสรี และกระทำกันได้ทุกๆ หนแห่ง

เด็กชายผู้นี้ รู้ดีว่า พลังงานความรัก มีแหล่งที่มาจากที่ไหนได้บ้าง นั่นคือเหตุผล ที่เขาต้องออกมาจากบ้าน เพื่อมาแสวงหาความรัก เช่นเดียวกับคนอื่นๆ

พลังงานความรัก ที่คนในเมืองนี้ใช้บริโภค ส่วนหนึ่ง ได้มาจากความประพัตทางวัฒนธรรม ของแต่ละคน อีกส่วนหนึ่ง ได้มาจากการแลกเปลี่ยนซื้อขาย การแลกเปลี่ยนซื้อขายความรักกัน ของคนในเมืองรักนิรันดร์ มิได้มีจุดประสงค์ เหมือนธุรกิจบนโลกมนุษย์ หากแต่เป็นไปเพื่อความเอื้ออาทร ความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน คุ้เดียวกับโคนมที่มีน้ำนมเต็มเต้าแล้ว จำเป็นต้องรีดนมมันออกจากเต้าเสีย

คนส่วนใหญ่ จะส่งยิ้มทักทายกัน กล่าวทักทายกัน แตะมือสัมผัสกัน บ้างก็เข้าสวมกอดกัน นั่นเป็นวิถีชีวิตปกติ ที่ก่อให้เกิดพลังงานความรัก พลังงานเหล่านั้น จะค่อยๆ ไหลไปสะสมอยู่ในแคปซูลของแต่ละคน

นั่นเป็นพลังงานเพียงเล็กน้อย ความรัก จะเพิ่มพลังสูงขึ้น เมื่อบุคคลผู้นั้น ประพัตตนเป็นผู้เสียสละ

เพื่อผู้อื่น หรือจิตอาสาเพื่อส่วนรวม สิ่งที่ทำนั้น ยิ่งถ้าเสี่ยงอันตราย และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากเท่าใด พลังความรักก็จะเพิ่มสูงขึ้น ตามสัดส่วน และนั่นคือ มูลค่าแห่งพลังงานความรัก ที่สามารถนำไปแลกเปลี่ยนซื้อขาย ให้แก่คนที่ขาดแคลน ไม่ว่าจะผ่านศูนย์กลางซื้อขายแลกเปลี่ยน หรือติดต่อแลกเปลี่ยนด้วยตัวเอง ก็ตาม พลังงานความรัก ถือเป็นทรัพย์สินสาธารณะของคนในเมืองนี้

(๒)

เอเวอลีน เป็นลูกสาวคนเดียวของครอบครัวหนึ่ง และเป็นเด็กเจ้าอารมณ์ ที่เอาแต่ใจตัว เพราะถูกอบรมเลี้ยงดูมาอย่างผิดๆ จากครอบครัว ของนักธุรกิจผู้ร่ำรวย จากการทำธุรกิจซื้อขายแลกเปลี่ยนความรัก เขามุ่งสะสมเงินมากกว่าคุณค่าของความรัก เพราะคิดว่า ความรัก เป็นสิ่งของที่ซื้อหามาเมื่อใดก็ได้ ถ้ามีเงินเมื่อใดเป็นสาว เอเวอลีน จึงได้รับมรดกทางความคิดจากคนรุ่นพ่อรุ่นแม่ อันเป็นหายนะกรรมของเธอ ในเวลาต่อมา

“มีอะไร ไม่สบายใจรี ลูกรัก”

“เปล่าค่ะ”

“เปล่าอะไรกัน พ่อเห็นลูก ทำหน้าอย่างนี้มาหลายวันแล้ว มีอะไร ก็บอกพ่อมาเถอะ”

“ก็ แค้ ชอบทำอะไร เกินหน้าลูก”

ไขมอน นะเหอ แค้ทำในสิ่งที่ลูกทำไม่ได้ จะไปคิดมากทำไม มันก็ดีแล้วนี่ แค้เป็นผู้ชาย ที่มีเสน่ห์เหมาะสมกับลูกแล้ว”

ต่อมา เอเวอลีน แต่งงานกับ ไขมอน นักธุรกิจหนุ่ม ที่พ่อกับแม่หมั้นหมายให้ และอยู่กินด้วยกัน สร้างฐานะร่ำรวยต่อยอดจากคนรุ่นพ่อ ความร่ำรวยของเธอนั้น กลับเป็นปัญหาทางสังคมในเวลาต่อมา เพราะเป็นความร่ำรวย ที่เกิดจากการเอาเปรียบคนอื่นมาทั้งสิ้น จนผู้คนในเมืองนี้ รังเกียจพฤติกรรมความเห็นแก่ตัวของคนในตระกูลนี้

ในความดี มักมีความชั่วซ่อนอยู่ และในหมู่ความชั่ว ก็มีความดีซุกซ่อนอยู่ เช่นกัน เอเวอลีน ยังไม่ถึงนิสัยเต็ม กลับเพิ่มความเห็นแก่ตัวมากขึ้น และนั่นหมายถึงว่า เธอยอมบริโภคนพลังงานความรัก อย่างสิ้นเปลือง และเพราะความร่ำรวยของเธอ ทำให้เธอคิดว่า ความรัก เป็นสิ่งที่เธอหาซื้อมาได้ง่ายตาย แต่สามีของเธอไม่คิดเช่นนั้น

“คุณผู้หญิงคะ” **นิน่า** หญิงรับใช้ พุดเตือน “คุณรู้ตัวบ้างไหม? สัปดาหฺนี้ คุณใช้พลังงานเงินไปมากแล้วนะคะ”

“ทำไม ฉันมีเงิน ฉันจะซื้อมาเท่าไรก็ได้ เงินนี้ มันก็สมบัติของพ่อฉัน”

คำพูดค้าน ของเอเวอลีน ทำให้ไขมอนผู้เป็นสามี รู้สึกเป็นห่วงในความคิดเห็นที่ผิดๆ ของ ภรรยา เขาจึงเตือนภรรยาซ้ำไปอีกว่า

“แต่พลังงาน ไม่ใช่ของคุณคนเดียวนะ”

“แต่ฉันมีสิทธิ์ที่จะซื้อมัน ไม่ใช่เหรอ?” เธอ ยังเถียงไม่เลิก

...

เอเวอลีน ให้กำเนิดลูกชายคนหนึ่ง ชื่อพาย เธอตั้งใจจะเลี้ยงดู ให้เขาเป็นแบบที่เธอเป็น แต่เมื่อเด็กโตขึ้น เขากลับเป็น ในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่เธอหวัง

ชีวิตของเอเวอลีน เริ่มหักเห ตอนลูกชายของเธอ อายุได้ 8 ขวบ สามีทนนิสัยเลวๆ ของเธอไม่ได้ จึงทิ้งเธอไป พร้อมกับแม่ที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทั้งคู่ ปล่อยให้เธอดูแลธุรกิจเพียงลำพัง คนรับใช้ใกล้ชิด ต่างทยอยพากันลาออกไป เพราะทนนิสัยของเธอไม่ได้ ธุรกิจก็เริ่มซบเซา คนทั้งเมือง รังเกียจพฤติกรรมที่เห็นแก่ตัวของเอเวอลีนมากขึ้น แต่เธอก็ยังคงอยู่ในความประมาท เพราะคิดว่าทรัพย์สินสมบัติ ที่พ่อแม่เก็บไว้ให้ ยังมีอยู่เยอะ มันมากพอที่จะหาซื้อความรัก ได้ตลอดชาติ

เอเวอลีน กลายเป็นสาเหตุแห่งความวุ่นวาย ของคนในเมืองนี้ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“คนนี่ใช่ใหม” หญิงคนหนึ่ง พูดกับเพื่อนบ้าน “ที่ใช้พลังงานความรักของเราไปจนหมด”

“ใช่ คุณสิ! ฉันเพิ่งขายความรัก ให้ศูนย์พลังงาน เมื่อวันก่อน วันนี้มันก็ซื้อไปจนหมด จนไม่เหลือเพื่อให้คนอื่น พวกเขาคิดว่า ความรักในเมืองนี้ เป็นของพวกเขาคนเดียวหรืออย่างไรนะ”

“เอเวอลีน ออกไป ๆ ๆ”

เสียงตะโกนขับไล่ เริ่มดังขึ้น เพื่อนบ้านคนอื่นๆ รู้เข้า ก็ทยอยเดินออกมาเข้าร่วมชุมนุมด้วย โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไปว่า ทุกครั้งที่คำก่นด่า ถูกปลดปล่อยออกไป ควันชาวก็เริ่มปรากฏให้เห็นในแคปซูลโดนท์ของพวกเขา มากขึ้น ๆ

ความเกลียดชังของผู้คน เพิ่มทวีสูงขึ้น เมื่อเอเวอลีนออกจากบ้านเวลาใด และพบเห็นเธอที่ใด ก็จะถูกคนรังเกียจ บางคนที่ทนไม่ได้ ก็ส่งเสียงคำทอ ขับไล่ ยุ่งนานวัน ผู้คนก็บริโภคพลังงานความรัก สูงมากขึ้นไป โดยไม่รู้ตัว เพราะเหตุแห่งความเกลียดชัง ซึ่งเป็นอารมณ์ ที่ถูกคลื่นพลังงานความรัก อย่างสูญญเปล่า และเป็นเหตุให้ พลังงานความรัก ที่เก็บไว้ในคลังบริการรับแลกเปลี่ยนซื้อขาย ลดลงอย่างรวดเร็ว

“วันนี้ คุณผู้หญิง ไม่ออกไปข้างนอกหรือคะ?” นิน่า หญิงรับใช้ ถาม

“จะให้ฉันออกไปได้อย่างไร” เอเวอลีน พูด “เธอไม่เห็นรีว่า ฉันถูกคุกคาม ฉันอยู่แต่ในบ้าน ก็อึดอัดจะแย่อยู่แล้ว เธออย่ามาทำให้ฉันอึดอัดมากขึ้นไปกว่านี้เลย”

“แต่พลังงานของคุณผู้หญิง ใกล้จะหมดอีกแล้วนะ” นิน่า สังเกตควันสีขาว ในแคปซูลโดนท์ ของนายหญิง

“เธอก็ออกไปซื้อมาสิ!”

“แต่ ฉันเพิ่งออกไป เมื่อสองชั่วโมงที่แล้วนะ”

“มันเป็นหน้าที่ของเธอ ไม่ใช่รี? ถ้ารีเกียจนัก ก็หิวถึงนั้นไปด้วย” เอเวอลีน ขึ้นไปที่ ด้งแคปซูลไปใหญ่ “นี่เงินของฉัน ไป ออกไปได้แล้ว”

เอเวอลีน ส่งการ์ดให้นิน่า นิน่า จึงออกไปตามหน้าที่ เธอทำเช่นนั้นทุกวัน จนเงินที่เก็บสะสมไว้ร้อยละ หกร้อยไปเรื่อยๆ

สถานการณ์ขาดแคลนพลังงานความรัก ของเมืองรักนิรันดร์ ก็กลับสู่ภาวะปกติ เมื่อเอเวอลีนหายไป จากที่สาธารณะ แต่เอเวอลีน กลับบริโภคพลังงานหนักขึ้น ราวกับติดยาเสพติด เพียงไม่กี่วัน เธอก็บริโภค พลังงาน จนหมดเกลี้ยง และไม่สามารถหาพลังงานความรัก มาเติมได้อีกต่อไป นิน่า คนรับใช้คนสุดท้าย ก็ เพิ่งถึงเธอและลูกไป

(๓)

ในที่สุด ครอบครัวของเอเวอลีน ก็ไม่เหลือใครเลย นอกจาก พาย ลูกชายเพียงคนเดียว และเงินที่เก็บ สะสมไว้เป็นก้อนสุดท้าย ก็ใกล้จะหมด บ้านก็ดูเศร้าหมองลง และรกร้าง เพราะไร้คนดูแล ต้นไม้ที่เคยสดใส เบียดอกรับอรุณในยามเช้า มาบัดนี้ก็ดูซีดเหลือง เหี่ยวแห้ง ใบร่วง ไร้ดอก ถนนหน้าบ้านก็ดูเงียบเหงา ไม่มี ผู้คนเดินผ่าน มีเพียงลมพัดกรรโชกผ่านมา นานๆ ก็ดูบหนึ่ง กวาดลากไปไม้แห้ง ให้เคลื่อนไปกองรวมกันที่ ริมนาน

เข้าวันหนึ่ง หลังจากเอเวอลีนตื่นนอน เธอรู้สึกอ่อนเพลียอย่างหนัก ภายในแคปซูลโคโธทของเธอ เต็ม ไปด้วยควินดีซาว แต่เธอกระหายความรักขนาดหนัก จึงต่อท่อพลังงานกับถังเก็บพลังงานใบใหญ่ ที่เธอซื้อ มั่นไว้เมื่อหลายวันก่อน แต่ไร้ผล

“โธ้ย! อะไรกันเนี่ย หมดอีกแล้วหรือ? ... นิน่า เธอไปมุดหัวอยู่ที่ไหน?”

เอเวอลีน มีอาการเคลื่อนไหว เชื่องช้าลง เหมือนคนเมา มือไม้ขยับช้า ไขว่คว้าไปทั่ว โคนข้าวของที่ อยู่ใกล้และขวางทางมือของเธอ ร่วงหล่นลงมา เสียงดังออกไปนอกห้อง พาย ตกใจ จึงวิ่งเข้ามาดูแม่

“แม่ แม่ครับ! นิน่า เขาไม่อยู่แล้ว แม่จะเรียกเขาทำไม?”

“มันหายไปไหน? มันมีหน้าที่ต้องไปซื้อความรักมาให้ฉัน นิน่า แก่ไปมุดหัวอยู่ที่ไหน? ฉันหิวจะตายอยู่ แล้ว อีน่าสารเลว”

พาย รู้สึกเวทนาแม่มากเกินไป เขาคงต้องพึ่งตัวเองในยามนี้ ถึงคราวที่เขาต้องโตได้แล้ว มีเพียง เขาคนเดียว ที่จะดูแลช่วยเหลือแม่ได้ในตอนนี้ ความเป็นเด็กไม่ใช่อุปสรรค แต่ความกตัญญูต่างหาก สำคัญ กว่า แม่ให้กำเนิดชีวิตร่างกายมาเกินแปดปีแล้ว มันคงถึงเวลาที่เขาจะต้องตอบแทนแม่ นี่คงเป็นบทเริ่มต้น ของลูกกตัญญู พาย ปาดน้ำตาที่ไหลออกมา แล้วเข้าไปประคองแม่

“แม่ครับ รอดักประเดี๋ยวนะ ผมจะออกไปซื้อความรักมาให้แม่เอง”

“แต่ลูกยังเป็นเด็กอยู่นะ ใครเขาจะขายให้เด็กล่ะ?”

“ก็ต้องลองดูครับ ผมจะพยายาม”

ผ่านไปไม่นาน พายก็กลับมา พร้อมกับแคปซูลที่ใสสะอาด บนหน้าอกของเขา พายรีบต่อท่อพลังงาน ของแม่ เข้ากับท่อพลังงานของตน เพื่อถ่ายเทความรักให้แม่ เธอรีบเสพความรักนั้นอย่างมูมมาม ชั่วครู่ เธอ

จิ้งจู้สึกดีขึ้น

เอเวอลีนดูดีมีพลังงานความรัก ท่ามกลางหยาดน้ำตาของลูกชาย ไม่นาน เธอก็เสพความรัก จนหมดแคปซูล เอเวอลีน จึงเอากำบัตรของขวัญของคน ส่งให้ลูกชาย

“ลูกทำได้ดี เอา เหนือไป ออกไปซื้อให้แม่อีก”

พวย มองกำบัตรของขวัญของแม่ ด้วยความเสียดาย

“ออกไปซิ ออกไปได้แล้ว เร็วๆ”

พวย ออกไปเร่ซื้อความรัก มาให้แม่ เธอทำเช่นนั้นอยู่หลายวัน ในที่สุด เพื่อนบ้านที่รู้ความจริง

“นี่เธอ เด็กคนนั้น มาอีกแล้ว” เพื่อนสาวคนหนึ่ง พูดกับเพื่อน “เมื่อวานฉันเพิ่งขายความรัก ที่บริสุทธิ์ที่สุดของฉัน ให้เขาไป วันนี้มาอีกแล้ว ทำไมใช้พลังงานสิ้นเปลืองจัง เด็กตัวเล็กๆ แค่นี้”

“ฉันจำได้แล้ว ลูกของ เอเวอลีน” เพื่อนอีกคน บอก

“เอเวอลีน!”

พวย ไม่มีเวลาจะไปสนใจใคร เขาเพียรพยายามดูแลแม่ อย่างใกล้ชิด เมื่อถึงเวลา พวยก็ออกไปซื้อความรักในที่ชุมนุมชน เหมือนเช่นทุกครั้ง แต่คราวนี้ ไม่มีใครขายให้ ด้วยสาเหตุที่ แม่ของเธอ เป็นคนไม่ดี วันนั้น เขากลับบ้าน ด้วยความรู้สึกห่อเหี่ยว แคปซูลบนหน้าอกของเขา ยังมีควันขาวขุ่นกระจายอยู่ทั่วไป

เมื่อพวยเข้าไปหาแม่

“ได้แค่นี้เองรี ... นี่ลูกมัวไปเล่นกับเพื่อนๆ อีกแล้วละซิ จึงไม่มีเวลาไปซื้อความรักมาให้แม่ แค่นี้จะพออะไร” เอเวอลีน ลูกชาย พวยก้มหน้านิ่ง น้ำตาซึม ไม่ปรินปากพูดใดๆ แต่เอเวอลีนไม่ทันสังเกต เพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับความหิวกระหายของตัวเอง เธอจึงคิดว่ากำบัตรของขวัญอีกใบ ส่งให้ลูกชาย ออกไปซื้อความรักมาให้

“แต่แม่ครับ นี่มันเงินใบสุดท้าย แม่เก็บไว้ดีกว่า ถ้าใช้หมดตอนนี้ ต่อไปเราจะเอาที่ไหนใช้ครับ”

“นี่ ไม่ต้องมาสอนแม่ แม่ให้ออกไป ก็ไปซื้อมาสิ อย่าเถียงแม่นะ”

น้ำตาของพวยเริ่มไหลออกมาก ทั้งสงสารแม่ ทั้งเสียดายเงิน ถ้าเงินหมดคราวนี้ พวกเขาจะไม่มีเงินเหลืออยู่เลย พวยดิ่งลง จึงทำให้แม่โกรธ และยิ่งโกรธ ใบหน้าของแม่ก็ยิ่งซีดเซียว

“แน่ะ ยังจะมายืนเกะกะอยู่อีก คิดจะเป็นลูกออกตัญญูรีไง หึ?”

คราวนี้ พวยร้องไห้ออกมาเบาๆ เขารู้สึกสับสนในสิ่งที่แม่พูด แต่ความรู้สึกสงสารแม่มีมากกว่า ทำให้ความสงสัยลดลง และความสับสนหยุดลงชั่วคราว พวยเชื่อแม่อีกครั้ง

“อ้อ! อ้ออย่างนะ บอกกับคนพวกนั้นไปว่า แม่เป็นคนดี” เอเวอลีน บอกกับลูก

“เขาจะเชื่อหรือครับ แม่?” พวย แย้งแม่

“เชื่อดี! เพราะลูกเป็นเด็ก เด็กพูดอะไรแล้ว ผู้ใหญ่จะเชื่อเสมอ อ้ออย่างนะ ถ้าคนโง่ๆ บ้านเรา ไม่

ชายให้ ลูกก็ออกไปหาซื้อ ที่อื่นซิ ยิ่งไกลยิ่งดี อย่าลืมไปมัดวุ้นเล่นอีกละ รีบไป”

พายออกไป และทำตามที่แม่สั่ง บอกกับคนทั่วไปว่า แม่ของเขาเป็นคนดี แม่ของเขาเป็นคนดี และถ้าไม่มีใครเชื่อ เขาก็ไปในที่ห่างไกลออกไป ที่คนยังไม่รู้จักเบื้องหลังของแม่ แต่ความชั่วร้ายของเธอ ได้แพร่กระจายไปสู่สาธารณะ อย่างรวดเร็ว

“แม่ผมกำลังจะตาย แม่ผมเป็นคนดี ช่วยผมด้วยนะครับ”

ทุกคนส่ายหน้า แสดงความรังเกียจ ไม่ขายความรักให้ แม้ว่า พายจะพยายามเพิ่มราคาความรัก ให้สูงขึ้น แต่ก็ไม่มีใครขายให้ พายจึงเดินกลับบ้าน ด้วยความผิดหวัง โดยไม่มีใครขายความรักให้เลย แม้แต่คนเดียว

“มาแล้วเหอ ... อะไรกัน แม่หิวจะแยอยู่แล้ว แกไปมัดทำอะไรอยู่ จึงไม่ได้ไปซื้อความรักมาให้แม่”

“แต่แม่ครับ ผมพยายามแล้ว ผมทำทุกอย่างที่แม่บอก”

“ไม่จริง ถ้าทำตามที่แม่บอก ทำไมซื้อไม่ได้เลยล่ะ?”

พายไม่ยอมบปริปากพูด คำก่นคำต่อว่าแม่ของเขา มันเจ็บราวลึกลงไปถึงหัวใจ จนแทบฟังไม่ได้ ... คนสารเลว เห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจ ราววยเพราะเอาเปรียบคนอื่นทั้งเมือง แบ่งแยกชนชั้น รังเกียจคนที่มีฐานะต่ำกว่า หลีกเลียงภานี้ ใช้รถส่วนตัว โดยไม่เกรงใจว่าจะก่อความเดือดร้อน ให้แก่คนอื่น

พายไม่อยากให้แม่ได้ยินคำต่อว่าเหล่านั้น แม่ของใคร ใครก็รัก ลูกเองยังรับไม่ได้เลย แม่ก็คงรับไม่ได้เช่นกัน แต่ถ้าจะอธิบายให้แม่ฟังตอนนี้ แม่คงไม่ยอมรับฟังแน่ๆ พายจึงนั่งไว้จะดีกว่า

“แก คงมัดไปเหลวไหลที่อื่นมากกว่า ไม่รู้เลยรึว่า แม่กำลังรออยู่ แกมันลูกอกตัญญู ไม่รู้บุญคุณของพ่อแม่ ที่เลี้ยงดูมา ชาติ ตอนนี้เหลือฉันคนเดียว ที่ไม่มีใครอยู่บ้านนี้ แกก็อีกคน ไปเลยนะ ถ้าหาซื้อความรักมาให้แม่ไม่ได้ ก็อย่ากลับมาให้แม่เห็นหน้าอีก ไป!”

(๔)

พายเสียใจมาก เสียใจที่ ทำไมคนพวกนั้น จึงมาดูดำดูขาวแม่ของตน แม่จะชั่วจะเลว ตามที่เขาต่อว่าหรือไม่ เขาไม่รู้ เขารับรู้เพียงว่า แม่ออกจากบ้านไปไหนไม่ได้ และแม่ก็ใช้พลังงานสิ้นเปลืองมากขึ้นทุกวัน พายรู้สึกเห็นใจ นึกมา ขึ้นมาทันที เธอออกไปซื้อความรักมาให้แม่ ก็คงจะถูกแรงกระทบ เช่นเดียวกับที่ตนได้รับเช่นกัน

พายเคยถามนิน่าว่า ทำไมต้องออกไป นิน่าตอบว่า แม่ของเขาเป็นคนใจร้ายเกินไป ที่จะอยู่รับใช้ต่อไปได้ นิน่า เป็นสมาชิกในครอบครัวคนสุดท้าย ที่อยู่ให้เขาเห็น และอยู่ให้เขาได้กล่าวคำอำลา นั้นเขาเป็นคนอื่น ไม่ต้องรับผิดชอบครอบครัวของเขา แต่เขาต่างหาก ที่ยังมีแม่ ชีวิตของเขาเหลือแม่เพียงคนเดียว ความหวังที่จะให้พ่อกลับมา นั้น เลือนรางเสียแล้ว พ่อจากไปโดยไม่ได้กล่าวคำอำลาเลย พ่อคงไปด้วยเหตุผลเดียวกับ ที่นิน่าจากไป

“ฮือ ฮือ ฮือ”

พาย รู้สึกสับสน และเสียใจ เขาเดินร้องไห้ออกจากบ้านไป อย่างไรก็ดี พายรู้สึกดีว่าเหวไรที่ฟัง เขา

เดินไปเรื่อยๆ จนถึงโคนต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ที่อยู่ริมสระน้ำใหญ่ เขาค่อยๆ คลานเข้าไปนั่งที่รากไม้แขนงหนึ่ง ที่มี
ปลายยื่นล้ำเข้าไปบนผิวน้ำ พาย นั่งลงแล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญ เพื่อระบายความทุกข์ที่อัดแน่นอยู่ในหัว ให้เบา
บางลง

“นั่นใครกัน มานั่งร้องไห้ ส่งเสียงรบกวนข้า?”

เสียงกระซิบแผ่วเบา ดังออกมาจากต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ มันแผ่วเบามาก จนพายไม่ได้ยิน แต่เสียงคร่ำ
ครวญของพาย ได้ถูกแปลเป็นอีกภาษาหนึ่ง ให้สิ่งลึกลับในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ รับรู้ได้ สิ่งนั้นจึงรำพึงกับตัวเองว่า

“เด็กคนนี้เป็นเด็กดี มีความกตัญญู แต่มีแม่ที่เลว แต่เราจะต้องพิสูจน์ก่อนว่า เขาเป็นเด็กดีจริงหรือ
เปล่า ถ้าดีจริง เราจำเป็นต้องช่วย”

ขณะที่พาย นั่งเหม่อมองเงาของตัวเองในน้ำ ก็มีเหยี่ยวตัวหนึ่ง ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากสระน้ำ ไกลๆ กับ
ที่เขานั่งอยู่ แล้วคลานขึ้นไปบนบก ค่อยๆ คืบคลานเข้าไปหาเด็กชาย

“จู้ป! นั่นตัวอะไร?” พาย ขยับตัวลุกขึ้น และอุทานถาม ด้วยความตกใจ

เหยี่ยวตัวนั้น ค่อยๆ คลานเข้าไปหาพาย แม้ว่าพาย ยังตื่นตระหนกอยู่ แต่ก็ไม่ได้คิดจะหนีขึ้นไปบนฝั่ง ด้วย
ความประหลาดใจและความอยากรู้ เขาหยุดครุ่นคิดที่ของมัน มันอาจจะมาดีก็ได้ ถ้าเป็นสัตว์ร้าย คงจะลอบ
กัดทำร้ายไปนานแล้ว และอีกเหตุผลหนึ่ง ที่ทำให้เขายังริ่รอดูมัน เพราะมันเป็นสัตว์ที่ประหลาดที่สุด เท่าที่เขา
เคยเห็น

“ตัวเป็นสีทอง ไข่ทองคำหรือเปล่า?” พาย พูดยกับตัวเอง

เมื่อได้ยินคำพูดของเด็กชาย ทำให้เหยี่ยวประหลาดตัวนั้น สดุดหยุดครุ่นคิด ชูหัวชะโงกให้สูงขึ้น และ
จ้องมองหน้าเขา โคร่งหัวไปมา แทนคำตอบที่เด็กชายผู้นี้ เห็นในสิ่งที่มันต้องการให้เห็น รวากับว่า นี่คื
บทพิสูจน์ว่า เขาเป็นเด็กดีจริง

“ฉันอาศัยอยู่ในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นี่” เสียงพูดจาก เหยี่ยวทองคำ

“พูดได้ด้วยหรือ?” พาย ถาม

“ได้ซิ เธอต้องการอะไร มีเรื่องทุกข์ร้อนอะไร?” เหยี่ยว ถามขึ้น

พาย นั่งลงที่กิ่งไม้กิ่งเดิม และก้มหน้านิ่ง ความสับสน ความทุกข์เข้าครอบงำเขาอีกครั้ง ... พายคิดว่า
จะมีใครมาช่วยเขาได้เวลานี้ แม้แต่ตัวของเขาเอง ก็ยังหาทางออกไม่พบเลย แล้วนี่เป็นคนอื่น เป็นเพียงสัตว์
ตัวหนึ่ง ที่ไม่รู้เรื่องราวในครอบครัวของเขา จะมาช่วยอะไรเขาได้

“ช่วยได้ซิ!” เหยี่ยว เอ่ยขึ้น

พาย รู้สึกดีใจขึ้นมาทันที ความตกใจเมื่อครู่ หายไปสนิท ความอยากรู้อยากเห็น เข้ามาแทนที่ พาย
เริ่มรู้สึกคุ้นเคย ที่เหยี่ยวพูดจาภาษามนุษย์ได้ เมื่อเหยี่ยวเห็นว่า เด็กเริ่มไว้วางใจตนแล้ว พอจะสื่อสารกันรู้เรื่อง
มันจึงพูดขึ้นว่า

“เธอเป็นเด็กดี ต้องการหาซื้อความรักไปให้แม่ ไข่ไหม?”

“ใช่ ... เออ ใช่ครับ” พาย ตอบ

“ฉันจะช่วยเธอ ฉันมีความรักที่จะมอบให้แม่ของเธอ ได้มากเท่าที่ต้องการ”

“จริงหรือ?”

“จริงสิ”

พายดีใจมาก จึงทำตามคำแนะนำของหทัย

พายอุ้มหทัยกลับไปบ้าน เพื่อเอาไปให้แม่ เมื่อไปถึงบ้าน เขาวางหทัยไว้บนอกบ้าน ก่อนเปิดประตูเข้าบ้าน พายตะโกนเรียกแม่ด้วยความดีใจ ทันทีที่แม่เห็นลูกชาย

“อ้อ! กลับมาแล้วเธอ ไหนล่ะความรัก เอามาให้แม่เร็วๆ”

“แม่ต้องดีใจแน่ๆ เลย รอเดี๋ยวนะครับ”

พาย เปิดประตูบ้านหายออกไป กลับมาพร้อมด้วยตัวหทัยที่อุ้มอยู่ในอ้อมกอด และบอกแม่ด้วยความดีใจ แต่เอเวอลินไม่ได้ดีใจด้วย ที่เห็นลูกชาย อุ้มหทัยเข้าบ้าน

“นี่แก อุตรอะไรขึ้นมา อุ้มมันเข้าบ้านทำไม?”

“แต่แม่ครับ เค้ามีความรัก จะให้แม่”

“ไอ้สัตว์เดรัจฉานนี่นะ จะมีความรักให้แม่ ตัวก็เหม็น มันนำดูชะที่ไหนห่า”

“แม่ครับ เค้าไม่ได้เป็นอย่างที่แม่เห็นนะครับ”

“แกยังจะเถียงอีกหรือ มันเป็นสัตว์กาลีบ้าน กินของโสโครก ตัวก็ดำอย่างงี้ แกยังอุ้มมันลงอีกหรือ”

“แต่แม่ครับ แม่กำลังจะตาย เขาช่วยแม่ได้จริงๆ” พาย ยืนยัน จะให้แม่เชื่อ

“อย่าเข้ามาใกล้ฉันนะ แกมันลูกเนรคุณจริงๆ พาตัวเสด็จมาให้แม่ เขาไปเลย เขามันออกไป เขาออกไปให้ไกลๆ เลย ต่อไปแกไม่ใช่ลูกฉัน ออกไป”

ไม่มีประโยชน์อะไร ที่จะอธิบายเหตุผลให้แม่ฟังในตอนนี้ พายรู้สึกเสียใจมาก แต่เขาก็ไม่โกรธแม่ เพื่อไม่ให้แม่ต้องสูญเสียพลังงานไปมากกว่านี้ พายจึงจำเป็นต้องออกไป รอให้แม่หายโกรธก่อน แล้วค่อยหาทางกลับมาช่วยแม่ทีหลัง พายอุ้มสัตว์ที่แม่รังเกียจออกไปแล้ว เอเวอลิน ก็ปิดประตูโครมทันที โดยไม่สนใจความรู้สึกของลูกชาย ตัวเธอเอง ก็กำลังหมดเรี่ยวแรงไปทุกขณะ เพราะขาดพลังงานความรักมาหลายชั่วโมงแล้ว

พาย อุ้มหทัยทองคำ กลับไปที่เดิม และร้องไห้เสียใจหนักขึ้น คราวนี้เขาหมดหนทางช่วยแม่จริงๆ แม่และเขา ไม่เหลือใครอีกแล้ว เงินก็ไม่มี ถ้าขาดเขาไปอีกคน แม่คงตายแน่ๆ อีกประการหนึ่ง เขาก็แค่เด็กคนหนึ่ง จะมีปัญญาหาเลี้ยงแม่ได้อย่างไร นอกจากว่า เขาจะต้องทำความดีให้มากๆ เข้าไว้ เขาจะต้องสร้าง ความดีให้มากขึ้นกว่าอีกเท่าตัว เพื่อให้ความดีนั้น แปลงเป็นพลังงาน ไว้เลี้ยงตัวเขาเองและแม่ให้อยู่รอด

พญาหทัยทองคำ รู้สึกสงสารเด็กชายมาก หลังจากที่พาย วางหทัยลงกับพื้น ใกล้โคนต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

แล้ว มันจึงพูดกับเขาว่า

“อย่าเสียใจไปเลย ฉันขออาสาเอาความรัก ไปให้แม่ของเธอ ด้วยตัวฉันเอง ขอให้เธอรอฉันอยู่ที่นี่ อย่าไปไหน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ให้รอฉันกลับก่อน ตกลงไหม?”

“ครับ”

พาย ไม่ค่อยเชื่อในสิ่งที่ห้พูดมากนัก เพราะขณะที่เขาอยู่ด้วย แม่ยังไม่เชื่อเลย แต่ถ้าห้จะไปพูดกับแม่ตามลำพัง แม่จะรับฟังหรือ แต่ไม่มีหนทางอื่นที่ดีกว่านี้ พายจึงยอมจำนน เชื่อฟังห้ของคำอีกครั้ง

(๕)

ห้ของคำ หายไปนาน ราวชั่วโมงเศษ จนเด็กชาย รู้สึกกระวนกระวายใจ ใจหนึ่งเป็นห่วงแม่ เพราะเขาทิ้งแม่ไว้นานเกินไปแล้ว แต่อีกใจหนึ่ง ก็นึกถึงคำสัญญา ของพญาห้ของคำ ให้รออยู่ที่นี่ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความห่วงใยแม่ก็เริ่มเร้าจิตใจหนักขึ้น และหนักขึ้น พายไม่อยากรู้เหตุผลหรอกว่า ทำไมเขาต้องรอห้ของคำอยู่ที่นี่ด้วย มันนานเกินไปแล้ว

ขณะที่พายกระวนกระวายใจ และจะขยับตัวลุกขึ้น เขาก็เห็นร่างของแม่เดินมาแต่ไกล เขาดีใจมาก และคิดว่า แม่คงให้ภ้ยเขาแล้ว จึงมาตามให้กลับบ้าน ด้วยความดีใจ ทำให้เด็กชายลืมคำสัญญา ที่ให้ไว้กับห้ของคำไปชั่วขณะ

“แม่ แม่ครับ รอด้วย” เขา ตะโกน

พายรีบวิ่งไปหาแม่ เพื่อให้ทันพบแม่ ผ่านซอนไม้ล้ม และโซดหิน ไปหลายก้อน แต่พอผ่านพุ่มไม้ใหญ่ ร่างของแม่ก็หายไป เขาเข้าใจว่า แม่คงไปรออยู่ที่บ้าน พายจึงรีบมุ่งหน้ากลับบ้านทันที

เมื่อพายกลับไปถึงบ้าน เขารีบเปิดประตูเข้าไป หวังว่าจะพบแม่ ป่านนี้แม่คงเคลื่อนไหวลำบากและหิว เพราะมันเลยเวลามากแล้ว

“แม่ แม่อยู่ไหน?” เขา ตะโกน และเดินตรงไปหาแม่

แม่ไม่อยู่ในห้องนอน อาจจะอยู่ในห้องทำงานก็ได้ หรือไม่ก็ห้องเก็บของ แต่ก็ไร้ที่แหว เขาจึงออกมาที่ห้องโถงใหญ่ แม่หายไป แต่มีห้ยธรรมชาติดวงหนึ่ง คลานออกมาจากใต้เตียงนั่ง ที่มุมหนึ่งของห้องโถง มันหยุดมองดูเด็กชาย

“นั่นมัน...”

พาย รำพึงกับตัวเอง เมื่อสบตากับห้ตัวนั้น เขาเพิ่งระลึกขึ้นได้ว่า พญาห้ของคำมาที่บ้าน เพื่อเอาความรักมาให้แม่ เขาคิดว่า แม่อาจได้คู่คู่ความรักไปแล้ว แม่คงยังไม่ตาย และซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่พญาห้ก็หายไปด้วย พายคิดว่า มันอาจจะกลับไปในที่ของมันแล้วก็ได้ ตอนที่เขากลับบ้าน มันไปแล้วแต่กลับมีอีกตัวหนึ่งมาแทนที่ พาย ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่ามันเกิดอะไรขึ้น

พายไม่คิดเรื่องอื่นให้เสียเวลา เขาหันเหความสนใจไปที่แม่ดีกว่า

“แม่ ผมกลับมาแล้ว แม่อยู่ไหน?”

พายร้องเรียกหาแม่อยู่นาน ก็ไม่พบ เด็กชายเดินตามหาแม่ ทุกซอกมุมของบ้าน ทุกย่างก้าวของเด็กชาย เขี้ยตัวนั้นจะเดินตามเขาไป รวกับจะบอกอะไรบางอย่างแก่เขา น้ำตาของมันไหลอาบแก้ม แต่พวยไม่ทันสังเกตเห็น

พาย เดินตามหาแม่จนเหนื่อยอ่อน มาจนถึง ท้ายสวนหลังบ้าน และนั่งลงที่ม้านั่งสีขาวตัวหนึ่ง เขาเคยมานั่งที่นั่นบ่อยๆ แม่ก็อยู่ที่นั่นด้วย แต่เวลานี้ แม่ไม่อยู่แล้ว เขาเหนื่อยทั้งกาย เหนื่อยทั้งใจ ลึนหวัง ที่จะได้พบแม่ พายคิดว่า ถ้าแม่ยังอยู่ในบ้านจริง ก็น่าจะพบแล้ว เขารู้ดีว่า แม่ไม่สามารถออกจากบ้านไปไหนได้ เพราะเรี่ยวแรงก็ไม่มี และแม่ก็กลัวคนพวกรุนมาก น้ำตาไหลออกมา โดยไม่รู้ตัว มันคงไหลออกมา เพื่อปลอบโยนหัวใจน้อยๆ ของเด็กชาย ให้หายเศร้าโศกลงได้บ้าง ต่อไปนี้เขาต้องอยู่คนเดียว ในบ้านอันใหญ่โต แต่มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าเขาขาดแม่

ขณะที่พายปล่อยจิตใจ ล่องลอยไปอย่างลึนหวัง เขี้ยตัวนั้น ก็ค่อยๆ คลานเข้าไปหาเขา และเกยคอที่ตักของเขาเบาๆ สายตาของมัน จ้องมองใบหน้าของพาย อย่างไม่ลดละ มีหยดน้ำใสๆ ไหลย้อยออกมาจากดวงตาของมันอีกครั้ง หยดลงที่มือของพาย เขาจึงก้มหน้ามามองเขี้ยตัวนั้น สายตาของมันมีแววเศร้า มันแลบลิ้นเป็นจังหวะ รวกับจะบอกบางสิ่งแก่เขา

“แกร้องไห้เนี่ย แกเป็นอะไร จะมาอยู่เป็นเพื่อนหรือ?”

เขี้ย ผงกหัว รวกับฟังคำถามของ พายรู้เรื่อง

“แต่เราอยู่คนเดียวนะ จะอยู่ด้วยกันหรือเปล่า?”

มันก็ผงกหัวอีก พายจึงเดินเข้าบ้าน มันก็เดินตามพายเข้าไปในบ้าน พายยังไม่หายคิดถึงแม่ เขาจึงเดินเข้าไปในห้องของแม่ ล้มตัวลงนอน มองดูแคปซูลสีขาวของแม่บนโต๊ะแต่งตัว และคว่ำรูปถ่ายของแม่ที่หัวเตียง มาแนบกับอก ขณะที่พายคิดถึงแม่อยู่เพลินๆ เขี้ยตัวนั้น ก็คาบหนังสือนิทานมาให้เขา สร้างความแปลกใจให้แก่พาย พายลุกขึ้น ยื่นมือมารับหนังสือ วางบนเตียงข้างตัว

“แกก็อ่านหนังสือได้เหมือนกันหรือ?” เขาถาม เขิงหยอกล้อ

เขี้ยตัวนั้น แลบลิ้นเปิดหนังสือกางออก เปิดหน้านิทาน เรื่องที่เขาชอบมากที่สุด

“เรื่องนี้ แม่อ่านให้ฟังบ่อย แต่ทำไมแกรู้ล่ะ ... ริ้ว?”

มันแลบลิ้นเป็นจังหวะ และจ้องมองหน้าพายนึง จนเขารู้สึกว่า คงมีเรื่องราวอะไร ซ่อนอยู่ในดวงตาของเขี้ยตัวนี้ พายจ้องมองเข้าไปในดวงตาของมัน

...

ในช่วงเวลาอันสั้นเพียงไม่กี่วินาที พายก็เดาเหตุการณ์ภายในนั้นได้ทั้งหมด

“แม่ นี่แม่จริงๆ หรือ ทำไมแม่เป็นอย่างนี้?”

ที่จริงเป็นความพลั้งเผลอของเขาเอง ที่ไม่รักษาคำสัญญาที่ให้ไว้กับ พญาเขี้ยทองคำ แต่มันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเขามีใช่หรือ แม่ของใคร ใครก็รัก ใครก็ห่วง แต่ถ้าเขาไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเขี้ยทองคำ เขา

อาจจะไม่ได้พบแม่อีกเลยก็ได้ นับว่าโชคยังเข้าข้างพวย ที่ยังมีโอกาสรู้ว่า แม่ของเขายังมีชีวิตอยู่ เขาสูญเสียสิ่งหนึ่งไป แต่เขาก็ยังได้อีกสิ่งหนึ่งมาแทน แม้ว่าสิ่งนั้น จะไม่ใช่ของที่ต้องการใจ เพราะสิ่งทดแทนที่ได้มานั้น มาจากการชดใช้วิบากกรรม ซึ่งพวยไม่ได้เป็นคนทำ เขาต่างหาก ที่ควรจะขอบคุณพญาเหี้ยทองคำตัวนั้น ที่ทำให้เขามีโอกาสนี้

ในที่สุด พวยก็รู้ว่า เหี้ยตัวนั้น คือแม่ของเขา มันตอบรับความรู้สึกนั้น ด้วยการชบคอที่ตักของพวยอย่างแผ่วเบา พวยรู้สึกเสียใจและสงสารแม่มาก จึงยื่นมือเข้าไปโอบกอดแม่ ที่อยู่ในร่างของเหี้ย

“แม่จะเป็นอะไรก็ช่าง ผมก็ยังรักแม่ครับ แม่ไม่ต้องไปหาซื้อความรักจากที่ไหนอีกแล้วนะ ผมจะให้ความรักกับแม่เอง ผมรักแม่ครับ”

เอเวอลีน ในร่างของเหี้ย รู้สึกเสียใจในความซัดซี้ของคนที่ทำผิดพลาดมาตลอด เธอไม่สามารถบอกหรืออธิบายความรู้สึกใดๆ ให้ลูกชายรับรู้ได้เลย แม้แต่คำขอโทษ เธอได้แต่ร้องไห้เสียใจไม่หยุด น้ำตาไหลพรากออกมาจากดวงตา รวากับสายน้ำไหลในลำธาร

และแล้ว ก็เกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น ... น้ำตาของเหี้ย ได้สลายกลายเป็นพลังงานความรัก ไหลเข้าไปเก็บอยู่ในแคปซูลของพวยจนเต็ม สร้างความประหลาดใจให้แก่พวยไม่น้อย มันเป็นพลังงานความรัก ที่ใสสะอาดและเข้มข้นที่สุด ที่พวยเคยพบ

พวย รู้แล้วว่า แม้ว่าแม่จะทำได้ไม่ดีมาตลอดชีวิต แต่แม่ก็สำนึกผิดแล้ว มันเป็นความสำนึกดี ของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ทำชั่วเลวมาตลอดชีวิต เมื่อสำนึกได้ก็สายไปเสียแล้ว แต่มันก็เป็นความสำนึกดี ที่ต้องแลกมาด้วยน้ำตา และเป็นน้ำตาที่มาจากความรักของแม่ ที่มีต่อลูก

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความเศร้าโศกเสียใจ ก็ครอบงำเอเวอลีน ในร่างของเหี้ยอยู่ตลอดเวลา และทุกครั้งที่เขาเสียใจ น้ำตา ก็จะหลั่งไหลออกมาไม่ขาดสาย และสลายกลายเป็นพลังงานความรักให้ลูกชาย

รุ่งเช้าของทุกวัน พวยจะเอาความรัก ออกไปเเว่ขาย มันเป็นพลังงานความรัก ที่มีคุณภาพดีที่สุดในช่วงเข้มข้นที่สุด กว่าทุกคนในเมืองนี้ ... พวย จึงได้อาศัยพลังงานความรัก ที่เกิดจากน้ำตาของเหี้ยผู้เป็นแม่ เป็นทุนเลี้ยงชีพ ไปจนกระทั่งสิ้นอายุขัย

“ความรัก ไม่ใช่ ความถูกต้อง

ความรัก ไม่ก่อให้เกิด ความเที่ยงธรรม (รักมักลำเอียง)

ความรัก เป็นอารมณ์ ที่ทำให้มนุษย์ อยู่ร่วมกันได้ อย่างผาสุก

และด้วยเหตุนี้ ความรักจึงเปรียบเสมือน สายใยที่เชื่อมโยง เครือข่ายของสังคมมนุษย์ ให้คงอยู่และดำเนินต่อไป ตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต ตราบนิรันดร์.”

จบ.